

A Fővárosi Ítéltábla a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Sár Csaba ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - az Okányi Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: Dr. Balogh R. Tamás ügyvéd) és Dr. László Gergely Ügyvédi Iroda (1053, ügyintéző: Dr. László Gergely) által képviselt alperes neve (.....) alperes ellen szerzői jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék által 2018. február 21. napján meghozott 3.P...../2015/69. számú ítélete ellen a felperes által 70. sorszámon, az alperes részéről 73. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal is megsértette a felperes szerzői vagyoni jogait, hogy az átdolgozott „**T.sz.**” szoftvert a felperes engedélye nélkül 2012. december 1. napjától 2016. április 8. napjáig terjedő időszakban futtatta, és ettől a jogsértéstől is eltiltja az alperest. A felperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét felemeli és 3.000.000 (Hárommillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból, 30.000 (Harmincezer) forint kereseti illetékből és 190.000 (Százkilencvenezer) forint szakértői díjból álló költség megfizetésére kötelezi az alperest. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 40.000 (Negyvenezer) forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes szerzői vagyoni jogait azzal, hogy a felperes által létrehozott „**E.sz.k.**” elnevezésű vagy más néven „**T.sz.**” szoftvert a felperes engedélye nélkül 2012. december 1. napjától 2016. április 8. napjáig terjedő időszakban átdolgozta, eltiltotta az alperest az ismertetett jogsértéstől és kötelezte arra, hogy a perbeli szoftver forráskódját adja vissza a felperesi társaságnak.

Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 nap alatt szolgáltatson adatot a felperesnek arról, hogy 2012. december 1. napjától 2016. április 8. napjáig havonta hány ügyfél (előfizető) tekintetében összesen hány darab számlát állítottak ki az Átdolgozott Szoftverrel, beleértve, de külön kimutatva a **T.** saját (web és mobil) portálján kiszolgált ügyfelek (előfizetők) és nekik kibocsátott számlák számát is, továbbá ugyancsak havi bontásban a jelzett időszakra vonatkozóan az Átdolgozott Szoftver felhasználásával azaz a **T.sz.** szolgáltatással elért összes bevételről.

Kötelezte az alperest, hogy a fenti határidőben szolgáltatson adatot a Szoftver jogosulatlan átdolgozásába, fejlesztésébe bevont vállalkozókról, továbbá a nekik kifizetett összes vállalkozási díjról, jogdíjról vagy bármilyen címen kifizetett ellenértékről, illetve arról, hogy a jogosulatlan

átdolgozás során kifejlesztett számítógépi programot - mint immaterális javat - az alperes mennyire értékelte, azaz milyen összegben vezette be a számviteli nyilvántartásába.

Arra is kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt a megállapítást tartalmazó ítéleti rendelkezéseket 30 nap időtartamban tegye közzé saját költségén, saját telekom.hu honlapján, valamint a **d....hu** című honlapon az induló oldalakon 72890 pixel méretű (Leaderboard) szövegdobozban, továbbá az átdolgozásokat végrehajtó alábbi cégeknek is küldje meg a megállapítást tartalmazó ítéleti rendelkezéseket: **I.-G.. Kft.**, **HOV-9 Kft.**, **T.-S.M. Zrt.**.

Az elsőfokú bíróság a fentieket meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 952.500 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperesi társaság 2004. évben az **I.M. Kft.** alvállalkozójaként hozta létre az elektronikus számlázási rendszer ellátására alkalmas „**T.sz.** Szofter"-t, melyet a fővállalkozóval együttműködve átadott az alperesnek. A **T.sz.** rendszer 2004-ben került bevezetésre és jelenleg több százezer ügyfél ezen az internetes rendszeren keresztül elektronikus formában kapja meg, illetve egyenlíti ki a közüzemi és/vagy távközlési számláit. A peres felek 2006. november 2-án Támogatási, karbantartási keretszerződést kötöttek a felperes által kifejlesztett **T.sz.** szoftver támogatási szolgáltatására. Az alperes a szerződést 2012. novemberi hatállyal felmondta. A felperes 2013. novemberében értesült egy az alperes által kiadott tájékoztató kiadványból arról, hogy az alperes a perbeli szoftverbe egy új „gyorsfizetés" funkciót épített be. A felperes 2015. április 16-án kelt felszólító levelében tájékoztatást kért a szoftver módosításáról, mely tájékoztatás nyújtását az alperes megtagadta.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság

- állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a felperes szerzői vagyoni jogait azzal, hogy a felperes által létrehozott és a felperes kizárólagos szerzői vagyoni jogosultsági körébe tartozó „**E.sz.k.**" elnevezésű vagy más néven „**T.sz.**" szoftvert a felperes engedélye nélkül 2012. december 1-től napjától 2016. április 8. napjáig terjedő időszakban átfogó módon átdolgozta;
- kérte annak megállapítását is, hogy az alperes azzal is szerzői jogsértést követett el, hogy az átdolgozott Szoftert a felperes engedélye nélkül 2012. december 1. napjától 2016. április 8. napjáig saját rendszerén futtatta, azzal számítógépi működést végzett, a Szofter birtokában lévő forráskódját jogosulatlan átdolgozás céljából megfigyelte és többszörözte;
- kérte az alperes eltiltását az Átdolgozott Szofter mindenfajta felhasználásától;
- kérte az alperest abbahagyásra kötelezni, a sérelmes helyzet megszüntetésére, illetve a jogsértést megelőző állapot helyreállítására kötelezni azzal, hogy a Szofter forráskódját adja vissza felperesnek;
- kérte adatközlésre kötelezni az alperest és
- nyilvános elégtételadásra is igényt formált.

Arra hivatkozott, hogy az alperes 2013. áprilisától kezdődően jogosulatlan átdolgozásokat hajtott végre a szoftveren, annak forráskódját jogsértő módon felhasználta, többszörözte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte előadva, hogy a szoftverre a teljes jogvédelem idejére szóló kizárólagos, az átdolgozás jogát is magában foglaló felhasználási jogot szerzett.

Az elsőfokú bíróság - bár ezt az ítélet kifejezetten nem tartalmazza - a keresetet részben alaposnak találta. Határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (2) bekezdésére, (2) bekezdés c) pontjára, 16. § (1), (6), (7) bekezdésére, 42. § (3) bekezdésére, 43. § (5) bekezdésére, 59. § (1) és (3) bekezdésére, 60. § (1) bekezdés a), b), c) pontjára, 94. § (1) bekezdés a), b), c), d), és f) pontjára, valamint (10) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a per tárgyát képező mű a szerzői jog által védett szoftver. A perben nem volt vitatott, hogy annak szerzője a felperes és az sem, hogy a Szoftvert az alperes átdolgozta, bár álláspontja szerint erre jogszerű lehetősége volt. A felperes az átdolgozást a perbeli szerződés felbontását követő időszakban sérelmezte, illetve állította, erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a szerződésben, illetve a jogszabályban a szoftverekre vonatkozó szabad felhasználás alapján egyébként is megengedett átdolgozás mértékét a perbeli mű átdolgozása meghaladta-e. A felperes indítványára megkeresett Szerzői Jogi Szakértő Testület (a továbbiakban: SzJSzT) akként foglalt állást, hogy az alperes által végrehajtott átdolgozás meghaladta a saját gépi felhasználáshoz szükséges mértéket, és a módosítások nem minősülnek hibajavításnak sem. A felperes által benyújtott informatikai magánszakértői vélemény is az SzJSzT állásfoglalását támasztotta alá az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megállapítva, hogy a forráskódban változtatások történtek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy értékelte, hogy a gyorsfizetési funkció beültetése az eredeti szoftverbe - annak forráskódjának változtatásával - meghaladja azt a mértéket, amely a szoftver saját gépi felhasználásához szükséges. Erre tekintettel az átdolgozással megvalósult jogsértés megállapítása iránti kérelemnek helyt adott.

A jogosulatlan átdolgozás céljából megvalósított megfigyelés és többszörözés tekintetében kifejtette, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezések pontosan azt teszik lehetővé, hogy a program felhasználásának jogosultja megfigyelheti és tanulmányozhatja a szoftver működését, valamint a forráskódot is, olyan körülményt pedig a felperes nem igazolt, ami ezt önmagában kizárta volna. A szoftver futtatására, rendeltetés szerinti felhasználására ugyanis az alperes az eredeti - **I.M. Kft.**-vel - kötött szerződése alapján jogosult volt.

Az elsőfokú bíróság az eltiltás iránti kérelemnek csak a megállapított jogsértés körében, korlátozottan adott helyt. Ugyanakkor egészében helyt adott a forráskód visszaadásra vonatkozó kérelemnek, utalva a keretszerződés vonatkozó rendelkezésére is. Maradéktalanul helyt adott az adatszolgáltatás iránti felperesi kérelemnek. Az elégtételre vonatkozó kereseti kérelmet azonban csak részben találta teljesíthetőnek, mert a fizetett médiában való közzétételt nem látta arányban állónak a jogsértés súlyával és időtartamával.

A határozattal szemben mindkét peres fél fellebbezést nyújtott be. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát kérte az elutasított kereseti kérelmek tekintetében is, továbbá az elsőfokú perköltségről szóló rendelkezés megváltoztatását - helyesen részbeni megváltoztatását - és az alperes 9.805.221 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését indítványozta.

Állítása szerint a szoftver jogosulatlan megfigyelésének és többszörözésének megállapítására irányuló kereseti kérelmeknek helyt kell adni, mert az elsőfokú ítélet indokolásával ellentétben az alperes magatartása nem esik az Szjt. 59. § (3) bekezdése, illetve 60. §-a szerinti kivételek körébe. Utalt arra, hogy az alperesnek lehetősége lett volna a felperes jogainak sérelme nélkül is ellátni az új funkciókkal a szoftvert, azonban a nagy megbízhatóságú adaptív cache mechanizmust biztosító megoldás alkalmazásával az alperes jelentős hardveres és szoftveres beruházási költséget és programozási időt takarított meg. Az alperes az átdolgozással túllépte az Szjt. által megengedett szabad felhasználási kört és megsértette a felperes szerzői jogait. A jogosulatlan átdolgozások elvégzéséhez - így a **T.** gyorsfizetési funkció kialakításához - az alperesnek szüksége volt a szoftver működését biztosító megoldások mögött rejlő elvek, elgondolások - így elsősorban - a nagy megbízhatóságú adaptív cache mechanizmus - megismerésére. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen döntött, amikor a szoftver működési elv megfigyelésének, kifürkészésének jogsértő voltára irányuló kereseti kérelemnek nem adott helyt. Az alperes nem a tárgyi kódokat tanulmányozta futtatás

közben, hanem a szoftver forráskódját használta fel oly módon, hogy az adaptív cache mechanizmust tartalmazó forráskód részeket engedély nélkül kimásolta és azokat beépítette a jogosulatlanul átdolgozott szoftverrészekbe. Ezt igazolja **B.G.** tanú vallomása és az általa benyújtott szakértői vélemény is, mellyel kapcsolatban az alperes ellenkező álláspontot nem fejtett ki, sőt kifejezetten elismerte a tanúvallomásban, illetve a szakvéleményben foglalt műszaki megállapítások helytállóságát.

A felperes fellebbezési álláspontja szerint helyt kell adni a jogsértő futtatás megállapítására irányuló kereseti kérelemnek is, mert az elsőfokú bíróság indokolásával szemben a jogszerűtlenül átdolgozott szoftver futtatása nem az alperes által kötött szerződésekben foglalt rendeltetés szerinti felhasználás, arra az alperes semmiképpen sem szerezhette felhasználási engedélyt. A felperes ilyen engedélyt nem adott, szabad felhasználási kivételtől nincs szó, ezért az Átdolgozott Szoftver alperesi futtatása jogsértő.

Nem indokolható az elsőfokú ítéletnek a felperes igazolt ügyvédi munkadíj költségének majdnem harmincad részre történő mérséklése sem, az elsőfokú bíróság ugyanis sem az elvégzett és kimutatással igazolt ügyvédi munkaórák mennyiségét, sem az alkalmazott ügyvédi óradíjat nem vonta kétségbe. A felperesnek számlákkal és munkaóra kimutatásokkal igazolt módon összesen 9.805.221 forint költsége merült fel az elsőfokú eljárás során, amelynek csak a töredékét ítélte meg az elsőfokú bíróság és azt 362.900 forintra mérsékelte. E mérséklést azonban nem indokolta ítéletében.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását - helyesen részbeni megváltoztatását - és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes átdolgozást is magában foglaló felhasználási jogát elsődlegesen a szoftver kifejlesztésére és felhasználási jogainak átruházására irányuló 2004-es felperes-I....-alperes szerződési láncolat rendelkezései már önmagukban is megalapozták. A szoftverre az alperes kizárólagos felhasználási jogot szerzett mivel a fejlesztés jelentős költségeit kizárólag az alperes állta, továbbá a specifikáció meghatározásában is tevékenyen részt vett. Az elsőfokú bíróság azonban elmulasztotta összevetni és együttesen értelmezni a felhasználási jogra vonatkozó klauzulákat. Az ítéletben még csak nem is ismertette érdemben a 2004-es alapszerződések releváns tartalmát, holott azokat az alperes már a per elején az iratok részévé tette és hivatkozott rájuk. Azt hangsúlyozta, hogy mind a 2004-es, mind pedig a 2005. és 2006. során megkötött szerződésekben biztosított felhasználási és átdolgozási jogokat időkorlát nélkül szerezte meg az alperes.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet nagy mértékben támaszkodik a kirendelt Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményére, noha azt több helyen félreértelmezi és abból téves következtetéseket von le. A szakvéleményből kitűnik, hogy az SzJSzT a szoftvert nem vizsgálta meg futás közben, azonban hatáskörén és szakmai kompetencián jelentősen túlterjeszkedve egy önálló jogi értelmezést tulajdonított a perbeli szerződéseknek. A fenti okok miatt a szakvélemény a perben felmerülő tényleges szakkérdésekben érdemi információt nem tartalmazott, azt a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekeszteni. Az alperes által megszerzett átdolgozási jog tartalma és terjedelme a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen és kétséget kizáróan bizonyított volt, a felperes pedig csupán állította, de még valószínűsíteni sem tudta, hogy az Szjt. 59. § (1) bekezdésében foglalt ex lege joghoz képesti szűkítő értelmezést fogadtak volna el a felek.

Megalapozatlan és iratellenes az elsőfokú ítéletben a forráskód visszaadására vonatkozó kötelezés és annak indokolása is. A Támogatási Szerződés 10. mellékletének 3. pontja nem a felperesnek való visszaadást szabályozza, hanem éppen fordítva.

Eltűlzott, aránytalan és szükségtelen az ítéletben elrendelt elégtételadás, a felperes ugyanis informatikai szaccégként az üzleti szektor számára nyújt szolgáltatásokat, a fogyasztó szemében nem közismert. A perbeli távszámla rendszer már több mint 2 éve nem működik, az elégtétel tehát

végképp okafogyottá vált, az elégtétel módja pedig teljes mértékben aránytalan és túlzó.

Az alperes fellebbezésében sérelmezte az elsőfokú eljárásban a bizonyítás során az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási hibákat is, amelyek álláspontja szerint az alperes hátrányára befolyásolták a per kimenetelét. Nézete szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a bizonyítási terhet, jogellenesen vette figyelembe az SzJSzT szakvéleményét, alapos indok nélkül mellőzte **S.P.** magánszakértő és **F.F.** tanú meghallgatására vonatkozó alperesi bizonyítási indítvány teljesítését és az alperes 2017. december 4-ei beadványát vélhetően el sem olvasta.

Mindkét peres fél a másik fél fellebbezésére ellenkérelmet nyújtott be, amelyben az elsőfokú ítélet ellenérdekű fél fellebbezésével támadott részének helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntésével a másodfokú bíróság részben egyetértett, ítélete jogi indokai azonban kiegészítésre szorulnak.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli szoftver szerzői jogi védelem alatt áll és annak jogosultja a felperes. Nem volt vitás a perben, hogy a gyorsfizetés funkció beépítésével az eredeti szoftver funkcionalitásában és terjedelmében is jelentősen módosult. Ez a funkció bővítés az eredeti mű részbeni átdolgozásának minősül a forráskód érintésével. Az elsőfokú bíróság ítéletében tévedett tehát, amikor a teljes átdolgozásról rendelkezett, ilyet a perben nem állított a felperes sem, ezért ennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részét szövegezésében pontosította.

A fentiek értelmében azt kellett a perben eldönteni, hogy ez az átdolgozás jogszerű volt-e az alperes részéről. Az alperes fellebbezésben is kifejtett álláspontja szerint az Szjt. 59. § (1) bekezdése ex lege átdolgozási jogot biztosít a felhasználónak bizonyos körben. Ezzel szemben a felperes fellebbezési ellenkérelmében azzal érvelt, hogy ez a szerző jogainak korlátozásaként fogható fel.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az Szjt. felhívott 59. § (1) bekezdése a szabad felhasználás általános szabályaitól eltérő szabályokkal az általános felhasználás szabályait szűkíti és a jogszerű felhasználónak biztosít bővebb jogokat azzal a céllal, hogy a szoftver rendeltetésszerű felhasználását biztosítsa. Az Szjt. 59. § (1) bekezdése ugyanis akkor engedélyezi az átdolgozást, ha azt a szoftvert jogszerűen megszerző személy a szoftver rendeltetésével összhangban végzi, ez pedig csak az eredeti funkció tekintetében értelmezhető. Tehát helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy a jogszabály hiba vagy megváltozott műszaki feltételek esetén, az akadályok megszüntetése érdekében teszi lehetővé az átdolgozást. A jogszerű felhasználó a számára adott felhasználási engedély keretei között az abban foglalt felhasználás során és érdekében valósíthatja meg az átdolgozást.

Ezért a másodfokú bíróság helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság megállapítását, mely szerint sem a jogszabály, sem a felek által kötött keretszerződés, sem az alperes és az **I.** közötti szerződések funkció bővítésre, forráskód átírásra nem adtak lehetőséget az alperesnek mert az ilyen felhasználás meghaladja a saját gépi felhasználáshoz szükséges mértéket. Az alperesi fellebbezésnek a szerződés értelmezésével kapcsolatos érveivel a másodfokú bíróság nem értett egyet, a vitás szerződéses rendelkezések lényegében az Szjt. 59. § (1) bekezdéséhez igazodnak és nem biztosítanak annál bővebb felhasználási lehetőséget, ezt az SzJSzT is alátámasztotta szakvéleményében.

Ebből az következik, hogy az alperes felhasználási joga nem terjed ki a rendeltetésszerű

felhasználást meghaladó átdolgozásra, ez a funkció módosítás pedig a felhasználási engedélyen túli magatartás volt mert meghaladta az engedélyezett felhasználás szerinti célt és ahhoz a felperes engedélyére lett volna szükség, ilyen engedély hiányában tehát a részbeni átdolgozás jogsértő volt.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a felperes fellebbezésével a bizonyítási teher kérdésében. Helyesen hivatkozott arra, hogy az alperest terhelte azon állításának bizonyítása, hogy a perben megvalósított részbeni átdolgozás az Szjt. 59. § (1) bekezdése alá tartozó kivételnek minősül, mely bizonyítási kötelezettségének az alperes a perben nem tett eleget, így állítása bizonyíthatatlansága az alperes terhére értékelendő.

A másodfokú bíróság osztotta a felperes fellebbezését az SzJSzT szakvéleményével kapcsolatban is. A Szerzői Jogi Szakértő Testület abban a szakkérdésben adott választ, hogy a végrehajtott átdolgozás meghaladja-e az alperest megillető átdolgozási jogot szerzői jogi szempontok szerint. E kérdés tekintetében a Szerzői Jogi Szakértő Testület rendelkezik kompetenciával az Szjt. 101. § (1) bekezdése szerint, az elsőfokú bíróság eljárása ezért nem ütközött jogszabályba.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az alperes elégtétel adással kapcsolatos fellebbezési érvelésével. A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az elégtétel adás elsőfokú bíróság által megállapított módja nem haladja meg a szükséges kört és mértéket, mivel azon a felületen rendeli el az elégtétel nyújtását, ahol a jogsérelem megtörtént.

Helytállóan hiányolta a felperes fellebbezésében a futtatással kapcsolatos jogsérelem megállapítását az elsőfokú bíróság részéről. Az Szjt. 16. §-ának (1) bekezdése értelmében minden egyes felhasználáshoz a szerző engedélye kell, így a jogsértő módon átdolgozott szoftver futtatásához is a szerző engedélyére lett volna szükség. Mindezek következtében az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az ezzel kapcsolatos jogsértést nem állapította meg, ítéletét ezért e tekintetben a másodfokú bíróság részben megváltoztatta.

Nem osztotta azonban a másodfokú bíróság a felperesi fellebbezésnek a szoftver átdolgozás céljára történő megfigyelése tárgyában kifejtett érveit. Ebben a kérdésben az elsőfokú bíróság helyes döntést hozott, indokaihoz hozzáfűzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az Szjt. 59. § (3) bekezdésben írt megfigyelés és többszörözés esetében nem volt megállapítható, hogy e cselekmények mikor történtek, és hogy a részbeni átdolgozás érdekében valósultak-e meg. Emellett e magatartások az átdolgozás részeként értelmezhetőek a másodfokú bíróság álláspontja szerint, ezért esetleges megvalósulásuk esetén sincs lehetőség e részecselekményeket külön jogsértő magatartásként nevesíteni.

Részben alappal sérelmezte a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mértékét. A másodfokú bíróság szerint az igazolt 36.000 forintos óradíj a nehéz, és különleges szakmai felkészültséget igénylő ügygel kapcsolatosan nem eltúlzott, a felszámított ráfordított időt azonban eltúlzottnak találta, és azt mérlegeléssel 100 órára leszállította. A részleges pernyertességre tekintettel az így kialakult összeg 83 %-ában, 3.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban állapította meg a felperes javára járó, a jogi képvisellel összefüggésben felmerült elsőfokú perköltséget.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a futtatással kapcsolatosan a jogsértést megállapította és ettől is eltiltotta az alperest. A felperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét 3.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból, 30.000 forint kereseti illetékből és 190.000 forint szakértői

díjból álló költségben állapította meg, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet helyben hagyta.

A másodfokú perkoltségről az Ítéletábla a Pp. 239. §-ának (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. szeptember 27.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző